

ÁGH ISTVÁN

Aki az első múzsa volt

*Azt sem találok már, akitől érdeklődnék
arról, akiről négy évtizede nem tudok,
akkor írta bizalmasan, hogy a férjétől
elköltözött, mintha rám is tartozna az ügy,
vagy mert a pletykát így akarta megelőzni,
s fokozta még a levéllel a meglepetést,
ahogy a postám ott találtam a kapuban,
mikor még senki sem tudhatta címemet,
éppen az új lakásba költözésünk napján.*

*Mert egyidősen túl fiatal voltam hozzá,
s asszonyként is maradbattak fönntartásai,
ha választ sem várva eltitkolta a címét,
vártam, hogy majd egy véletlen alkalommal
megkérdezhetem, mi járt az eszében akkor,
talán elfojtott érzelmeit szerette volna
megsejtetni, vagy csak az árvaság görceit
oldotta szesszel, amit szégyell azóta is?*

*„Ezek itt konyakfoltok, ne hidd, hogy most sírok”
mint a semmibe tartó hídronc, lóg a mondat,
átjutni nem lehet egymáshoz semmiképpen,
csak emlékeim járnak a mennyei pályán,
a feledékenység világegyeteméből
keringve, és a vonzalmak törvénye szerint,
s miként a fényben follobbanó üstökösök
éjbe vesző tücsökzenévé távolodnak.*

*Mint egy igazi múzsa kisajátította
időmet, karján ékszerórája mutatta,
hány perc van még mellette az előadásból,
hogy lépteimet járásához igazítva
kísérjem a Zuglóba tartó villamoshoz,
amelyik tizenkét évvel később hazavitt,
de akkor mindig házáig kóboroltam arra,
mint egy bolond, ki szerenáddal éjszakázik.*

[*Ágh István verse*]

*Azt bittem, hogy a testi mivolta nélkül is
megőrzik őt a körülményekkel együtt
a költemények, melyek hozzá íródtak,
ám az egyetemen készített fotográfiák,
hol mindig mellé lopóztam a csoportképen,
leleplezik a líra szemfényvesztését,
s akinek hírnevet, öröklétet ígértem,
kihagyható verseimnek lábjegyzete lett.*

*Valami félszeg viselkedésre szorítva
olyan túlfűtött, szónokias volt a hangom,
mintba shakespeare-i szerepet alakítanék
lábujjhegyen, szeszélyes osztálytársam előtt
inkább ballgatni, vagy dadogni kellett volna,
a nyelv, a zene, a metaforák hiába
feleltek meg a kor magyar költészetének
egy tehetséges kezdő poéta színvonalán.*

*Aki az első múzsa volt, haszonra fogtam,
mint egy cselédlányt, miközben nem érdekelte,
hogy miként glóriázza tőle vett ibletem,
s ha az utcán járt, akkor is világon táncolt,
pillantásaival tüzelte fantáziámat,
s egyből magára zárt szobájába nyitottam,
hogy az ölébe gyűrt paplan helyett szerelmi
álmok vitorlásaként ringatózzak vele.*

*S hogy az ábránd végzetes valósággá váljon,
mint egy Giordano Bruno a Virágok terén,
mediterrán katicabogár-rohanásból
hasonlítottam máglyatüzem szíporkáit,
bár tetszetős hasonlatokban pergő játék,
már nekem is magasztosra csavart bobózat,
szereleműzés, miközben én léptem vissza,
s magamat úzve kóboroltam a nők után.*

ÁGH ISTVÁN (1938) költő, író, műfordító. A *Hitel* képszerkesztője. Utóbbi kötete: *Árokból jön a törpe* (2010).